

Capitolul I

FERMECAREA

Kazan nu era un câine obișnuit. El era în proporție de trei sferturi husky și un sfert lup. Husky este acea vestită rasă de câini pe care oamenii o foloseau, în nordul înghețat, pentru a trage săniile pe acolo pe unde nimeni altcineva nu o putea face. Având colți ascuțiți, o putere ieșită din comun, o rezistență uimitoare la efort, foame și ger, aceștia reprezentau principala garanție a exploratorilor plecați să înfrunte sălbăticia fără de sfârșit, că s-ar mai întoarce vreodată întregi din peregrinările lor. Kazan era, așadar, un sfert lup și trei sferturi husky, de aceea părea un animal nemaipomenit.

Pe vremea când au început cele povestite mai departe, avea cam patru ani. Până atunci trăise pe teritoriile nesfârșite ale nordului american, unde zăpada nu se topea de tot niciodată. Știa ce însemna să supraiești foametei, cunoscuse cele mai cumplite geruri și mușcătura lor cumplită.

Învățase să nu se teamă de nimic. Nu se dădea înapoi din fața niciunui pericol. Oare nu mai știa ce

James Oliver Curwood

înseamnă o primejdie sau doar făcea pe viteazul? Trebuie aflat că într-o zi se găsisse față în față cu un adversar necruțător, un linx gri uriaș, cu gheare tăioase ca niște pumnale și cu colți la fel de ascuțiți ca ai lui, cu care se confruntase pe viață și pe moarte. Învingătorul plecase să cutreiere liniștit codrii nesfârșiți.

Plecuse însă din acea pădure. Se despărțise de mirosul brazilor ei, de murmurul acesteia. Acum stătea întins, ca un leneș, pe un sol moale, într-o casă înstărită, așteptând să vină cineva și să-l scoată din acea moleșală în care căzuse pe neașteptate.

Starea aceea însemna un pericol? Dacă da, nu era o primejdie pe care s-o fi cunoscut până atunci. Ar fi făcut față oricărui pericol, dacă n-ar fi cunoscut acea senzație ciudată de a „nu te simți în pielea ta“.

Chiar așa se întâmpla și cu el. Nu se găsea în elementul său obișnuit. Plecase din sălbăticie și ajunsese într-un mediu necunoscut, care, pe măsură ce timpul se scurgea, îi provoca percepții stranii, care îl nelinișteau, îl alarmau...

Simțurile îi rămăseseră în alertă. Era gata să sară oricând. Era gata să fugă. Era pregătit să se bată. Oare ce i se pregătise în lumea aceea neobișnuită? Cui îi aparținea aceasta? Dacă ar fi putut să-l întrebe pe om, acesta i-ar fi răspuns: civilizației.

Pentru prima dată în cei patru ani ai săi de viață, magnificul animal făcea cunoștință cu lumea omului. Ce știa despre stăpânul său? Acesta vorbea uneori în șoaptă și îi răspundea altcineva, tot șoptit. A cui era

KAZAN, REGELE NORDULUI

cea de-a doua voce? Aceasta avea un timbru diferit de cel al omului de care asculta el. Fără îndoială, era glasul unei femei vesele.

Accentul acela de veselie îi amintea de un alt glas, dar amintirea era vagă. Se întâmpla pe vremea când nu era decât un cățeluș... Probabil că fusese tare fericit pe atunci.

Își ciuli urechile... Ușa se întredeschise, descoperind puțin vederii pe „proprietarii“ glasurilor.

Își întoarse privirea de la flăcările strălucitoare ce se iveau din buștenii groși, așezați artistic în marele cămin din piatră, ca să se uite cu atenție la bărbat și la femeie. Cea care-l însoțea pe stăpânul său era foarte drăguță.

Dacă ar fi fost om, Kazan ar fi spus că tenul ei avea transparența unui porțelan chinezesc fin, iar ochii îi erau de culoarea cerului senin de vară. Părul blond îi cădea în bucle pe umeri.

Cu mișcări pline de grație, ea se apropie de Kazan și exclamă:

- Ce frumos e!

Imediat se auzi glasul soțului ei, care o îndemna la prudență:

- Atenție, Isabelle! Nu este împlânzit!

În același timp, era gata să intervină, la sesizarea oricărei mișcări bruște pe care ar fi făcut-o Kazan.

Capitolul II

STĂPÂNII

Kazan se întreba ce trebuia să facă în fața acelei femei fermecătoare, a cărei bunătate și blândețe se potriveau atât de bine cu eleganța sa firească. Mâinile ei se pregăteau deja să-l mângâie.

Animalul nu mișca. Aștepta dezorientat, cu mușchii încordați, gata să sară, dacă femeia aceea se va dovedi a-i fi dușman. Dar ea, neștiind ce gânduri avea Kazan, îi luă capul cu ambele mâini și îl orientă către ea, ca s-o vadă mai bine. Însoți acel gest prietenesc cu un compliment adecvat.

- Mă bucur că ești aici, Kazan. Îți sunt tare recunoscătoare că i-ai salvat viața soțului meu. Știi că nu voi uita niciodată așa ceva?

Fără să-și dea seama, îndepărtând de la ea, de bunăvoie, orice posibilitate de atac sau de mușcătură, Isabelle își apropie capul ei minunat de cel al câinelui și își lipi obrazul de al lui. Subjugat, Kazan n-a îndrăznit să miște.

KAZAN, REGELE NORDULUI

Isabelle a rămas astfel mai mult timp. Kazan a stat și el nemișcat. Numai stăpânul lui stătea încordat, așteptând un deznodământ teribil.

Nu mai putu să se stăpânească și murmură:

- Te rog, Isabelle! N-a mai lăsat pe nimeni să-l atingă astfel. Fii prudentă!

Dar, spre marea lui mirare, câinele își fixase ochii superbi asupra celor ai tinerei și scotea un mârâit blând. Atitudinea lui cu totul nouă nu făcea decât să atragă alte mângâieri, ba chiar un sărut.

Kazan nu îndrăznea însă să facă mai mult. Se temea de vreo lovitură de ciomag, dacă ar fi încercat să se ridice pe laele din spate, în direcția femeii. Încercă să se târască, așteptând o pedeapsă mai mică pentru acest gest.

Nu se produse însă nimic asemănător și putu să atingă cu botul rochia femeii.

- Grozav! zise acesta.

Lui Isabelle aproape că îi dădeau lacrimile. O emoționase felul în care se purta câinele acela, care detestase până atunci să pună cineva mâna pe el. Întotdeauna, Kazan se ferise de atingerea oamenilor.

Dar, nici când stăpânul său riscă să-l atingă cu vârful degetelor, Kazan nu făcu niciun gest de apărare. Accepta acea mărturie de simpatie pentru a-i fi pe plac stăpânei sale.

Thorpe, soțul lui Isabelle, îi spuse atunci ceva câinelui, vorbindu-i cu dragoste. El îl făcu să înțeleagă

James Oliver Curwood

că acum erau doi care să o apere pe fermecătoarea Isabelle și care să o iubească.

Așa a început o perioadă fericită în viața lui Kazan.

Fără îndoială, se afla departe de ținuturile nordice, de viața grea cu care se obișnuise. Se gândea uneori, cu nostalgie, la pădurile uriașe, la întinderile înzăpezite și la tovarășii săi de atelaj, dar în clipele acelea nu regreta nici strigătele conducătorului de sanie, nici mușcătura sau plesnitura biciului care le șuiera pe deasupra capetelor, gata să îi lovească pentru a întărâta ceata să-și urmeze cursa, fără să încetinească ritmul.

Tocmai întâlneau însă, în lumea aceea civilizată, ceva minunat, ciudat, necunoscut: farmecul lui Isabelle.

Afecțiunea pe care o transmitea soția lui Thorpe era resimțită de el astfel încât, chiar în lipsa ei, el îi simțea prezența.

Uneori însă, Kazan își redescoperea independența. Chemarea câmpiilor nesfârșite se făcea simțită și el dovedea nevoia imperioasă de a alerga ceasuri în șir sub cerul înstelat și de a nu se întoarce la Thorpe decât spre dimineață.

Isabelle știa că avea să revină. Desigur, ea nu lăsa ușa deschisă, dar punea o pătură groasă de lână pe pragul de piatră și câinele, încântat după lunga sa plimbare solitară, regăsea de bunăvoie blândețea acestui nou cămin.

Așa s-au desfășurat lucrurile timp de cincisprezece zile. Câinele o iubea din ce în ce mai mult pe Isabelle

KAZAN, REGELE NORDULUI

și își îndrăgea noua viață. Și femeia ținea tot mai mult la el.

Însă se petrecea ceva ciudat. Kazan vedea că lumea forfotea prin casă. Chiar pricepu, nu fără o anumită neliniște, că soția lui Thorpe nu se mai ocupa de el la fel de mult.

Ce însemna aceasta? Kazan ar fi vrut să afle. Încerca să înțeleagă, să ghicească. Dar nimic nu îi venea în ajutor și el trebui să aștepte desfășurarea evenimentelor.

Acestea începură într-o dimineață, când îi legară de gât o zgardă din piele de căprioară. La aceasta se adăugă un lanț, iar Thorpe îl trase pe Kazan ca să pornească la drum.

Câinelui nu îi plăcu ideea. I se opuse.

Thorpe insistă, apoi, când Kazan începu să mârâie, se prefăcu că renunță. Intră în casă, iar câinele-l urmă, sigur de victoria sa. Dar aceasta fu de scurtă durată. Isabelle știu să îi înfrângă rezistența cu abilitate și îl duse pe rebel acolo unde trebuia să ajungă.

Cei doi și animalul urcară apoi într-o trăsură care merse multă vreme, cu un zgomot al roților foarte supărător. Cel mai rău a fost pentru Kazan să se trezească în beznă, legat cu lanțul în acea ciudată trăsură. Apoi a fost lăsat de Isabelle și de soțul ei să facă neobișnuita călătorie în care se tot auzeau sunete scurte și ascuțite.

James Oliver Curwood

Kazan nu știa că stăpânii săi îl puseseră într-un vagon de bagaje al unui tren, care alerga pe șine spre o anumită destinație.

Fusese părăsit? Nu. Avea să aibă siguranța acestui fapt în timpul ultimei opriri, când se terminară neliniștea și gemetele sale.

Ușa vagonului se dădu la o parte și se ivi un bărbat cu lanterna în mână. Nu era singur. Thorpe îl însoțea.

Kazan respiră adânc. De abia îl dezlegară și fu liber, că sări bucuros pe solul plin de zăpadă.

Nici nu-l mai băga în seamă pe Thorpe. Era evident că el căuta pe cineva sau ceva în noaptea înstelată, acolo unde pădurile dese se întindeau cât vedeai cu ochii.

Se îndreptă către un grup care avea lanterne.

Vizibil dezorientat, Thorpe ridică lanterna pe care i-o oferise bărbatul care deschisese vagonul și strigă din răspuțuri:

– Ka-zan! Ka-zan!

Dar câinele nici nu băga în seamă așa ceva. Alerga ca fulgerul drept înainte.

Thorpe îl ajunsese până la urmă și îi zise, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios:

– Golanule!

Dar „golanul“ găsisese ceea ce căutase cu atâta încăpățânare: pe Isabelle.

Tânăra, emoționată, îl ținea deja de lanț, iar Thorpe fu martorul supunerii lui Kazan.

KAZAN, REGELE NORDULUI

- Atenție, Isabelle! zise el. Nu uita că animalul se simte acum la el acasă, în ținutul unde s-a născut. Nu uita că este în parte lup, în parte câine și că fălcile lui au o asemenea putere încât, cu colții săi, taie într-o clipă beregata unui om sau îi poate smulge brațul.

Isabelle se uită la el fără să îi răspundă.

- E adevărat că mi-a salvat odată viața, continuă Thorpe. Dar asta s-a întâmplat mai demult. În plus, n-am prea multă încredere în el.

Ca pentru a se face ecoul spuselor lui Thorpe, câinele începu să mârâie, zburbindu-și părul și pregătindu-se să sară, cu colții dezveliți.